ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 10. marca 2011 *

Vo veci C-85/10,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal Supremo (Španielsko) z 19. januára 2010 a doručený Súdnemu dvoru 12. februára 2010, ktorý súvisí s konaním:

Telefónica Móviles España SA

proti

Administración del Estado,

Secretaría de Estado de Telecomunicaciones,

* Jazyk konania: španielčina.

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory K. Lenaerts, sudcovia D. Šváby, E. Juhász, G. Arestis a T. von Danwitz (spravodajca),

generálny advokát: N. Jääskinen,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 20. januára 2011,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Telefónica Móviles España SA, v zastúpení: M. Lanchares Perlado, Procurador, za právnej pomoci J. García Muñoz a A. Moreno Rebollo, abogados,

— španielska vláda, v zastúpení: J. M. Rodríguez Cárcamo, splnomocnený zástupca,

— Európska komisia, v zastúpení: L. Lozano Palacios, C. Vrignon a G. Braun, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 11 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/13/ES z 10. apríla 1997 o spoločnom rámci pre všeobecné oprávnenia a individuálne licencie v odvetví telekomunikačných služieb [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 117, s. 15).

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi spoločnosťou Telefónica Móviles España SA (ďalej len „Telefónica Móviles“) na jednej strane a Administración del Estado a Secretaría de Estado de Telecomunicaciones na strane druhej, ktorého predmetom je oznámenie o vymáhaní poplatku za rezerváciu verejnej rádiovej frekvencie potrebnej na poskytovanie telekomunikačných služieb v súvislosti s obdobím od 1. novembra do 31. decembra 2001.

Právny rámec

Právna úprava Únie

Smernica 97/13

3 Z odôvodnenia č. 1 smernice 97/13 vyplýva, že jej cieľom je „úplná liberalizácia telekomunikačných služieb a infraštruktúr do 1. januára 1998 s prechodnými obdobiami pre niektoré členské štáty“ [*neoficiálny preklad*].

4 Podľa odôvodnenia č. 3 tejto smernice „je potrebné stanoviť spoločný rámec na všeobecné oprávnenia a individuálne licencie udelené členskými štátmi v odvetví telekomunikačných služieb“ [*neoficiálny preklad*].

5 Podľa odôvodnenia č. 4 smernice 97/13 „je potrebné, aby boli stanovené podmienky na oprávnenia na účely dosiahnutia cieľov vo verejnom záujme v prospech užívateľov telekomunikácií“ [*neoficiálny preklad*]. Navyše podľa tohto odôvodnenia by regulačný režim v odvetví telekomunikácií „mal zohľadňovať potrebu zjednodušovania zavádzania nových služieb, ako aj všeobecného uplatňovania technického pokroku“ [*neoficiálny preklad*].

6 Odôvodnenie č. 5 uvedenej smernice stanovuje, že táto smernica „tak bude významným prínosom pre vstup nových prevádzkovateľov na trh v rámci rozvoja informačnej spoločnosti“ [*neoficiálny preklad*].

7 Odôvodnenie č. 12 smernice 97/13 stanovuje, že „každý poplatok alebo úhrada uložená podnikom v rámci povoľovacích konaní musí vychádzať z objektívnych, nediskriminačných a transparentných kritérií“ [*neoficiálny preklad*].

8 Pokiaľ ide o obmedzenie počtu individuálnych licencií, článok 10 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty môžu obmedziť počet individuálnych licencií pre akúkoľvek kategóriu telekomunikačných služieb a zriadenie alebo prevádzkovanie telekomunikačných infraštruktúr len v rozsahu nevyhnutnom na zabezpečenie efektívneho využitia rádiových frekvencií alebo na obdobie, ktoré je nevyhnutné na to, aby bolo možné prideliť čísla v dostatočnom množstve, v súlade s právom Spoločenstva.“ [*neoficiálny preklad*]

9 Pokiaľ ide o poplatky a úhrady uplatniteľné v prípade individuálnych licencií, článok 11 smernice 97/13 stanovuje:

„1. Členské štáty dbajú na to, aby sa podnikom v rámci konaní o udelení povolenia ukladali len také poplatky, ktoré pokrývajú administratívne náklady súvisiace s vydaním, so správou, s kontrolou a aplikáciou príslušných individuálnych licencií. Poplatky vzťahujúce sa na individuálnu licenciu musia byť primerané potrebnému rozsahu

práce a musia sa zverejniť primeraným a dostatočne podrobným spôsobom, aby bola zabezpečená ľahká dostupnosť informácií.

2. Bez ohľadu na odsek 1 členské štáty môžu v prípade obmedzených zdrojov oprávniť svoje vnútroštátne regulačné orgány, aby uložili úhrady, s cieľom zohľadniť nevyhnutnosť zabezpečenia optimálneho využitia tohto zdroja. Tieto úhrady musia byť nediskriminačné a musia zohľadňovať najmä potrebu podpory rozvoja inovačných služieb a hospodárskej súťaže." [*neoficiálny preklad*]

Smernica 2002/20/ES

10 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby (smernica „o povolení") (Ú. v. ES L 108, s. 21; Mim. vyd. 13/029, s. 337) vo svojom odôvodnení č. 32 stanovuje:

„Okrem správnych poplatkov, poplatky za používanie môžu byť ukladané za používanie rádiových frekvencií a čísel ako nástroja na zabezpečenie optimálneho použitia takýchto zdrojov. Takéto poplatky by nemali prekážať rozvoju novátorských služieb a súťaže na trhu. Táto smernica je použiteľná bez toho, aby bol dotknutý účel, na ktorý sú použité poplatky na práva za používanie. Takéto poplatky môžu byť napríklad používané na financovanie činností národných regulačných orgánov, ktoré nemôžu byť pokryté správnymi poplatkami. …"

Vnútroštátna právna úprava

11 Pokiaľ ide o rezervačný poplatok za verejnú rádiovú frekvenciu, článok 73 všeobecného zákona 11/1998 z 24. apríla 1998 o telekomunikáciách (Ley 11/1998 General de Telecomunicaciones, BOE č. 99 z 25. apríla 1998, s. 13909, ďalej len „zákon 11/1998“) vo svojom pôvodnom znení stanovuje:

„1. Rezervácia verejnej rádiovej frekvencie v prospech jednej alebo viacerých osôb alebo subjektov podlieha ročnému poplatku v súlade s podmienkami stanovenými v tomto článku. Ročný poplatok bude určený na financovanie výskumu a vzdelávania v odvetví telekomunikácií, ako aj na plnenie záväzkov služby vo verejnom záujme stanovených v článkoch 40 a 42 tohto zákona.

Na účely stanovenia výšky poplatku, ktorý musia dotknuté subjekty zaplatiť, je potrebné zohľadniť trhovú hodnotu používania rezervovanej frekvencie a výnos, ktorý by mohol oprávnený subjekt získať za jej používanie.

Na účely určenia uvedenej trhovej hodnoty a prípadného výnosu, ktorý by dosiahol oprávnený subjekt na základe rezervácie frekvencie, je potrebné zohľadniť najmä tieto kritériá:

(1) stupeň využívania a zaťaženia rôznych frekvenčných pásiem podľa jednotlivých zemepisných oblastí;

(2) druh služby, pre ktorú je frekvencia rezervovaná, a najmä či sú s ňou spojené záväzky služby vo verejnom záujme stanovené v hlave III;

(3) rezervované pásmo alebo podpásmo spektra;

(4) používaný materiál a technológia;

(5) ekonomická hodnota vyplývajúca z používania alebo využívania rezervovanej verejnej frekvencie.

2. Výška vyrubeného poplatku sa vypočíta vynásobením počtu rezervačných rádiových jednotiek [ďalej len ‚RRJ'] rezervovanej verejnej frekvencie hodnotou pridelenou jednej jednotke. V ostrovných oblastiach sa plocha uplatniteľná na výpočet rádiových jednotiek používaných na účely stanovenia príslušného poplatku určuje vylúčením nevyžiadaného pokrytia, ktoré zasahuje do morskej oblasti. Na účely ustanovení obsiahnutých v tomto odseku sa RRJ rozumie štandardná merná jednotka zodpovedajúca skutočnému alebo potenciálnemu využitiu pásma v šírke jeden kilohertz na území jedného štvorcového kilometra za obdobie jedného roka.

3. Hodnota uvedených kritérií je stanovená ministerským výnosom uvedeným v článku 16, okrem prípadu, ak je počet licencií v súlade s ustanoveniami článkov 20 a 21 obmedzený. V tomto prípade sa hodnota kritérií stanovuje ministerským výnosom, ktorým sa schvaľujú súťažné podklady týkajúce sa príslušnej výzvy na predkladanie ponúk.

…

8. Výška poplatku, ktorá je predmetom tohto článku, je určená na krytie nákladov, ktoré vznikli v súvislosti s uplatňovaním systému licencií stanoveného v tomto zákone, ak sú poplatky a úhrady upravené v článkoch 71, 72 a 74 nepostačujúce."

12 V súlade s článkom 73 ods. 3 zákona 11/1998 bolo v prílohe II výnosu ministra rozvoja z 22. septembra 1998, ktorým sa upravuje systém individuálnych licencií pre telekomunikačné služby a siete, ako aj podmienky, ktoré musia splniť ich držitelia, vymedzených päť kritérií, ktoré tvoria poplatok, stanovených v článku 73 ods. 1 tohto zákona, s názvom koeficienty C1 až C5, pričom im bola pridelená určitá hodnota. RRJ bola stanovená vo výške 0,0544 ESP, čo zodpovedá 0,000327 eura.

13 Článok 73 zákona 11/1998 bol zmenený a doplnený na základe článku 14 zákona 14/2000 z 29. decembra 2000 o rozpočtových, správnych a sociálnych opatreniach (Ley 14/2000 de Medidas fiscales, administrativas y del orden social, BOE č. 313 z 30. decembra 2000, s. 46631), a to okrem iného vypustením druhej vety odseku 1 prvého pododseku, ako aj odseku 8. Navyše odsek 3 tohto článku bol zmenený a doplnený tým, že v súvislosti s určením hodnoty piatich kritérií, na základe ktorých sa stanovuje poplatok, odkazuje na rozpočtový zákon.

14 V súlade s týmto ustanovením článok 66 zákona č. 13/2000 z 28. decembra 2000 o rozpočte na rok 2001 (Ley 13/2000 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2001, BOE č. 312 z 29. decembra 2000, s. 46513) stanovil hodnotu spomenutých kritérií na rok 2001. Hodnota týkajúca sa používania spektra digitálnymi telefonickými systémami druhej generácie (GSM a DCS-1800) bola v porovnaní s úrovňou dosiahnutou počas roka 2000 na obdobie roka 2001 zvýšená, zatiaľ čo hodnota týkajúca sa používania spektra analógovými technológiami zostala nezmenená.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

15 Spoločnosť Telefónica Móviles poskytuje na španielskom trhu telekomunikačné služby. V roku 1998 uzatvorila so Španielskom zmluvu o správe služieb vo verejnom záujme, ktorej predmetom bolo poskytovanie „telekomunikačnej služby s pridanou hodnotou“ pre osobné mobilné komunikačné služby typu DCS-1800 na celom území štátu.

16 Spoločnosti Telefónica Móviles bola udelená koncesia na verejnú rádiovú frekvenciu potrebnú na poskytovanie uvedenej služby a bolo dohodnuté, že uplatniteľná úhrada bude stanovená vynásobením počtu RRJ cenou jednotky platnou v čase platby.

17 Spoločnosť Telefónica Móviles po tom, čo podala proti oznámeniu o vymáhaní sumy za obdobie od 1. novembra do 31. decembra 2001 sťažnosť, ktorú príslušný správny orgán zamietol, podala žalobu proti rozhodnutiu správneho orgánu, ktorá bola takisto zamietnutá. Na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, podala odvolanie, pričom tvrdila, že španielska právna úprava uplatniteľná počas príslušného obdobia bola v rozpore s článkom 11 smernice 97/13.

18 Keďže na rozhodnutie sporu vo veci samej je potrebný výklad smernice 97/13, Tribunal Supremo rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 11 ods. 2 smernice [97/13] a osobitne požiadavka zabezpečenia optimálneho využitia obmedzených zdrojov a podpory inovačných služieb vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej úprave, ktorá oddeľuje úhradu vyberanú z tohto druhu zdrojov (rezervačný poplatok za verejnú rádiovú frekvenciu) od

osobitného účelu, na ktorý bola predtým výslovne určená (financovanie výskumu a vzdelávania v oblasti telekomunikácií, ako aj plnenie záväzkov služby vo verejnom záujme), bez toho, aby bola určená na iný účel?

2. Bráni článok 11 ods. 2 [smernice 97/13] a osobitne požiadavka zabezpečenia optimálneho využitia obmedzených zdrojov a podpory inovačných služieb vnútroštátnej právnej úprave, na základe ktorej sa bez zrejmého odôvodnenia podstatne zvýši poplatok za digitálny systém DCS-1800, pričom poplatok za analógové systémy prvej generácie, ako napríklad systém TACS, zostane nezmenený?“

O prejudiciálnych otázkach

19 Vnútroštátny súd sa svojimi otázkami, ktoré treba posudzovať spoločne, pýta, či požiadavky stanovené v článku 11 ods. 2 smernice 97/13, podľa ktorých úhrada uložená poskytovateľom telekomunikačných služieb za využívanie obmedzených zdrojov musí sledovať cieľ spočívajúci v zabezpečení optimálneho využívania týchto zdrojov a musí zohľadňovať potrebu rozvoja inovačných služieb a hospodárskej súťaže, sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá poskytovateľom telekomunikačných služieb, ktorí sú držiteľmi individuálnych licencií na používanie rádiových frekvencií, stanovuje povinnosť úhrady bez toho, aby stanovila osobitné určenie príjmov získaných na základe tejto úhrady, a ktorá vo významnom rozsahu zvyšuje výšku tejto úhrady za určitú technológiu bez toho, aby ju zmenila v prípade inej.

20 Smernica 97/13, ako vyplýva z jej odôvodnení č. 1, 3, 4 a 5, je súčasťou opatrení na účely úplnej liberalizácie telekomunikačných služieb a infraštruktúr. Na tieto účely stanovila spoločný rámec uplatniteľný na režimy oprávnení, ktoré majú významne zjednodušiť vstup nových prevádzkovateľov na trh. Tento rámec na jednej strane stanovuje pravidlá týkajúce sa postupov na udeľovanie oprávnení a ich obsahu a na druhej strane pravidlá týkajúce sa povahy a dokonca aj rozsahu peňažných povinností súvisiacich s uvedenými postupmi, ktoré môžu členské štáty uložiť podnikom v oblasti telekomunikačných služieb (rozsudok z 18. septembra 2003, Albacom a Infostrada, C-292/01 a C-293/01, Zb. s. I-9449, body 35 a 36).

21 Spoločný rámec, ktorý zavádza smernica 97/13, by nebol účinný, ak by členské štáty mali možnosť stanoviť peňažné povinnosti, ktoré musia znášať podniky odvetvia (rozsudok Albacom a Infostrada, už citovaný, bod 38). Členské štáty tak nemôžu vyberať iné poplatky alebo úhrady z dôvodu povoľovacích postupov ako tie, ktoré sú upravené v smernici 97/13 (rozsudok z 18. júla 2006, Nuova società di telecomunicazioni, C-339/04, Zb. s. I-6917, bod 35).

22 Tieto povinnosti, ako spresňuje odôvodnenie č. 12 smernice 97/13, musia vychádzať z objektívnych, nediskriminačných a transparentných kritérií. Navyše nesmú byť v rozpore s cieľom úplnej liberalizácie trhu vyžadujúcej jeho úplné otvorenie sa hospodárskej súťaži (rozsudok Albacom a Infostrada, už citovaný, bod 37).

23 Konkrétnejšie, pokiaľ ide o poplatky, ktoré členské štáty ukladajú podnikom, ktoré sú držiteľmi individuálnych licencií na základe článku 11 smernice 97/13, odsek 1 tohto článku stanovuje, že cieľom týchto poplatkov je výlučne krytie administratívnych nákladov na prácu vynaloženú v súvislosti s využívaním týchto licencií (rozsudok z 19. septembra 2006, i-21 Germany a Arcor, C-392/04 a C-422/04, Zb. s. I-8559, bod 28).

24 V prípade využívania obmedzených zdrojov odsek 2 uvedeného článku oprávňuje členské štáty na to, aby okrem úhrad na pokrytie správnych nákladov stanovili doplnkovú úhradu, ktorej cieľom je zabezpečiť optimálne využívanie takých zdrojov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. októbra 2005, ISIS Multimedia Net a Firma O2, C-327/03 a C-328/03, Zb. s. I-8877, bod 23). Okrem toho podľa znenia tohto ustanovenia musí byť táto úhrada nediskriminačná a musí zohľadňovať potrebu podpory rozvoja inovačných služieb a hospodárskej súťaže.

25 Článok 11 ods. 2 smernice 97/13 tak stanovuje požiadavky, ktoré musia členské štáty dodržiavať pri určovaní výšky úhrady za využívanie obmedzených zdrojov, bez toho, aby výslovne stanovil konkrétny spôsob určenia výšky takej úhrady alebo následného využitia príjmov z tejto úhrady.

26 Preto je potrebné preskúmať, či požiadavky, ktoré stanovuje článok 11 ods. 2 smernice 97/13 a ktoré sú predmetom prejudiciálnych otázok, rátajú s využitím príjmov získaných z predmetnej úhrady, alebo aj zo súm stanovených v súvislosti s rôznymi technológiami zo strany členských štátov.

27 Ako vyplýva z písomných pripomienok Európskej komisie, oprávnenie na používanie verejného majetku, ktorý je obmedzeným zdrojom, umožňuje jeho držiteľovi dosiahnuť významný hospodársky prospech a poskytuje mu v porovnaní s ostatnými prevádzkovateľmi, ktorí by takisto chceli používať a využívať tento zdroj, výhody, čo je dôvodom na uloženie úhrady, ktorá odzrkadľuje hodnotu využívania predmetného obmedzeného zdroja.

28 Za týchto podmienok, ako uviedla španielska vláda a Komisia, zabezpečenie toho, aby prevádzkovatelia optimálne využívali obmedzené zdroje, ku ktorým majú prístup, vyžaduje, aby výška tejto úhrady bola stanovená na zodpovedajúcu úroveň, ktorá odzrkadľuje najmä hodnotu využívania týchto zdrojov, pričom musí byť zohľadnená hospodárska a technologická situácia na dotknutom trhu.

29 Neprimeraná výška uvedenej úhrady totiž môže odrádzať od využívania predmetných obmedzených zdrojov a viesť tak k ich nedostatočnému využívaniu. Rovnako podhodnotená výška úhrady môže mať nepriaznivý vplyv na efektívnosť využívania týchto zdrojov.

30 Pokiaľ ide o požiadavku zohľadnenia potreby podporovať rozvoj inovačných služieb a hospodárskej súťaže, tá vyžaduje, aby výška úhrady nebola prekážkou vstupu nových prevádzkovateľov na trh alebo neznižovala inovačnú schopnosť prevádzkovateľov telekomunikačných služieb (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. apríla 2009, Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia, C-431/07 P, Zb. s. I-2665, bod 125). Táto požiadavka vyžaduje, aby nedochádzalo k narušeniu hospodárskej súťaže, čo možno zaručiť len vtedy, keď je medzi jednotlivými podnikateľskými subjektmi zabezpečená rovnosť príležitostí (pozri v tomto zmysle rozsudok ISIS Multimedia Net a Firma O2, už citovaný, body 38 a 39).

31 Členské štáty v prípade konkurujúcich si prevádzkovateľov nemôžu uplatňovať rôzne úhrady za využívanie obmedzených zdrojov, ktorých hodnota sa z ekonomického hľadiska zdá byť rovnaká (pozri v tomto zmysle rozsudok ISIS Multimedia Net a Firma O2, už citovaný, body 40 a 41).

32 Zo smernice 97/13, ktorej cieľom je zavedenie úplnej hospodárskej súťaže na trhu telekomunikačných služieb, však vôbec nevyplýva, že požiadavky stanovené v článku 11 ods. 2 smernice 97/13, ktoré sú predmetom prejudiciálnych otázok, by vyžadovali, aby predmetná úhrada mala osobitné určenie alebo aby dotknutý členský štát následne konkrétnym spôsobom využil príjmy z tejto úhrady. To znamená, že uvedený členský štát môže tieto príjmy využiť akýmkoľvek spôsobom.

33 Toto konštatovanie je navyše podporené smernicou „o povolení" – hoci *ratione temporis* je neuplatniteľná na konanie vo veci samej –, ktorej odôvodnenie č. 32 uvádza, že členské štáty môžu vyberať poplatky za využívanie rádiových frekvencií a čísel na účely zabezpečenia optimálneho využívania zdrojov, bez toho, aby táto smernica rátala s účelom, na ktorý sú poplatky za práva na používanie vyberané.

34 Okrem toho požiadavky, podľa ktorých úhrada uložená prevádzkovateľom telekomunikačných služieb za využívanie obmedzených zdrojov musí sledovať cieľ spočívajúci v zabezpečení optimálneho využívania takých zdrojov a musí zohľadňovať potrebu podpory rozvoja inovačných služieb a hospodárskej súťaže, nemôžu vzhľadom na uvedené skutočnosti brániť členským štátom v tom, aby pri určovaní výšky tejto úhrady zaviedli takisto významné rozlišovanie medzi využívanou digitálnou alebo analógovou technológiou na jednej strane a v rámci každej z týchto technológií ich rôznymi spôsobmi využitia na druhej strane, pokiaľ je medzi jednotlivými podnikateľskými subjektmi zabezpečená rovnosť príležitostí.

35 Navyše tieto požiadavky nemôžu v zásade vôbec brániť tomu, aby členské štáty mohli aj podstatne zvýšiť vymáhateľnú výšku uvedenej úhrady za určitú technológiu stanovenej na základe technologického a hospodárskeho vývoja na trhu telekomunikačných služieb, bez toho, aby sa vykonala zmena výšky úhrady za inú technológiu,

pokiaľ rôzne uložené sumy odzrkadľujú príslušné hospodárske hodnoty využívania predmetného obmedzeného zdroja.

36 Napokon samotná skutočnosť, že také zvýšenie výšky úhrady bolo podstatné, čo v tomto prípade účastníci konania, ktorí predložili svoje písomné pripomienky Súdnemu dvoru, nespochybňujú, samo osebe nevedie k rozporu s cieľom, ktorý musí podľa článku 11 ods. 2 smernice 97/13 sledovať úhradu za využívanie obmedzených zdrojov, pokiaľ požiadavky vyplývajúce z tohto cieľa sú dodržiavané, teda pokiaľ výška tohto poplatku nie je ani neprimeraná, ani podhodnotená.

37 Je úlohou vnútroštátneho súdu, aby posúdil, či príslušná vnútroštátna právna úprava vo veci samej rešpektuje podmienky uvedené v bodoch 34 a 36 tohto rozsudku.

38 Za týchto okolností treba prijať záver, že požiadavky stanovené v článku 11 ods. 2 smernice 97/13, ktoré sú predmetom prejudiciálnych otázok, skutočne majú vplyv na úroveň takej úhrady, avšak členským štátom neukladajú povinnosť, aby pre túto úhradu stanovili osobitný účel a aby príjmy, ktoré boli z nej dosiahnuté, využili stanoveným spôsobom.

39 Skutočnosť, že členský štát predtým vo svojej právnej úprave, tak ako v článku 73 ods. 1 prvom pododseku druhej vete pôvodného znenia zákona 11/1998, stanovil úhradu za využívanie obmedzených zdrojov na účely financovania výskumu a vzdelávania v oblasti telekomunikácií, nemôže mať vplyv na výklad smernice 97/13 a nespochybňuje predchádzajúce posúdenie.

40 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položené otázky odpovedať tak, že požiadavky stanovené v článku 11 ods. 2 smernice 97/13, podľa ktorých úhrada uložená poskytovateľom telekomunikačných služieb za využívanie obmedzených zdrojov musí sledovať cieľ spočívajúci v zabezpečení optimálneho využívania týchto zdrojov a musí zohľadňovať potrebu rozvoja inovačných služieb a hospodárskej súťaže, sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá poskytovateľom telekomunikačných služieb, ktorí sú držiteľmi individuálnych licencií na používanie rádiových frekvencií, stanovuje povinnosť úhrady bez toho, aby stanovila osobitné určenie príjmov získaných na základe tejto úhrady, a ktorá vo významnom rozsahu zvyšuje výšku tejto úhrady za určitú technológiu bez toho, aby ju zmenila v prípade inej.

O trovách

41 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Požiadavky stanovené v článku 11 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/13/ES z 10. apríla 1997 o spoločnom rámci pre všeobecné oprávnenia a individuálne licencie v odvetví telekomunikačných služieb, podľa ktorých úhrada uložená poskytovateľom telekomunikačných služieb za využívanie obmedzených zdrojov musí sledovať cieľ spočívajúci v zabezpečení optimálneho využívania týchto zdrojov a musí zohľadňovať potrebu rozvoja inovačných

služieb a hospodárskej súťaže, sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá poskytovateľom telekomunikačných služieb, ktorí sú držiteľmi individuálnych licencií na používanie rádiových frekvencií, stanovuje povinnosť úhrady bez toho, aby stanovila osobitné určenie príjmov získaných na základe tejto úhrady, a ktorá vo významnom rozsahu zvyšuje výšku tejto úhrady za určitú technológiu bez toho, aby ju zmenila v prípade inej.

Podpisy